

Sygn. akt I CSK 154/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku E. K.

przy uczestnictwie Powiatu Dębickiego, Gminy Miasta Dębicy i Skarbu Państwa -
Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki Gminy Miasta Dębicy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt V Ca 112/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestniczki Gminy Miasta Dębicy kwotę 900,-
(dziewięćset) złotych na rzecz wnioskodawczyni z tytułu zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Dębicy oddalił wniosek E. K. o zasiedzenie własności nieruchomości położonych w miejscowości P.. Nastąpiło to wskutek uznania, że nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 172 k.c. ze względu na okres 30 lat potrzebny do zasiedzenia w złej wierze, a ten upłynąłby w okolicznościach sprawy dopiero w 2020 r. W wyniku rozpoznania apelacji wnioskodawczynie Sąd Okręgowy w Rzeszowie postanowieniem z dnia 24 czerwca 2014 r. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji i stwierdził zasiedzenie własności wnioskowanych nieruchomości z dniem 2 lutego 2006 r. Ustalił, że poprzednik prawny wnioskodawczynie objął nieruchomości stanowiące gospodarstwo rolne, o które chodzi w sprawie najpóźniej od 1 lutego 1976 r. i posiadanie to trwa do czasu rozpoznawania tej sprawy. Posiadanie to - z powołaniem się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2000 r., II CKN 657/98 (nie publ.) - zostało ocenione jako objęte w złej wierze z uwagi na to, że posiadacze samoistni wiedzieli, iż prawo własności im nie przysługiwało, lecz innym osobom.

W skardze kasacyjnej uczestnik Gmina Miasto Dębica zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 172 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie spełnienia przesłanek zasiedzenia, a także art. 172 k.c. w związku z art. 2 ust. 1, art. 2a i art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych przez stwierdzenie zasiedzenia działek zajętych pod drogi publiczne. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 328 § 2 w związku z art. 233 § 1, art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i oddalenie apelacji wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę wnioskodawczynie wniosła o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi i zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na jej oczywiste uzasadnienie. Ma ono wynikać z lakonicznego uzasadnienia i nie ustosunkowania się do wszystkich zgromadzonych dowodów w postępowaniu. Takie twierdzenie nie wystarcza jednak do uznania oczywistości skargi. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i wspierającymi je poglądami doktryny za oczywistą należy uważać skargę kasacyjną, która wskazuje na wady prawne orzeczenia widoczne na pierwszy rzut oka, bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., II PK 357/09, nie publ., z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, nie publ. i z dnia 8 września 2015 r., I CSK 1060/14, nie publ.).

W niniejszej sprawie to nie nastąpiło. Z treści skargi wynika, że zarówno we wniosku, jak i w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej podważane są ustalenia faktyczne i ocena dowodów, a to nie może być w skardze kwestionowane (art. 398³ § 3 k.p.c.). Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wynika natomiast, wbrew twierdzeniom skarżącej, aby przekroczone zostały granice swobodnej oceny dowodów, a ocena odmienna od tej, jakiej dokonał Sąd pierwszej instancji uczyniona przez Sąd Okręgowy przy zastosowaniu zasady apelacji pełnej jest dopuszczalna i w uzasadnieniu wystarczająco umotywowana. Nie jest skuteczne oparcie skargi kasacyjnej wyłącznie na zarzutach dotyczących wad postępowania, wywodzonych z art. 233 i art. 328 § 2 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2007 r., V CSK 188/07 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2011 r., I CSK 581/10, nie publ.). Poza zarzutami dotyczącymi kwestii nie podlegających kontroli Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) skarga innych zarzutów nie zawiera.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.